

Czytania: 2 Kor 4, 7-15; Ps 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6; Aklamacja J 15, 16; Ewangelia Mt 20, 20-28

Święty Jakub, którego nazywamy większym lub starszym ze względu na to, że wcześniej przystąpił do grona apostołów, został powołany razem ze swoim bratem Janem. Byli synami Zebedeusza, rybakami i współpracownikami św. Piotra. Obaj należeli do trójki uprzywilejowanych apostołów, których Jezus brał ze sobą, aby byli świadkami szczególnych wydarzeń jak wskreszenie córki Jaira, przemienienie na górze Tabor, modlitwa w Ogrójcu. Świadcami tych wydarzeń byli tylko Piotr, Jakub i Jan. Jakuba i Jana Jezus nazywa „synami gromu” ponieważ chcieliby piorun spadła na miasto samarytańskie, które nie przyjęło Jezusa. Ich matką, według tradycji, była Salome, wspomniana przez Marka Ewangelistę, która też towarzyszyła Jezusowi aż do jego śmierci. Ona w dzisiejszej ewangelii przychodzi z nietypową prośbą, aby jej synowie zasiedli przy Jezusie w jego królestwie. Ta prośba jednak została wykorzystana przez Jezusa, aby powiedzieć, że pewne sprawy trzeba pozostawić Panu Bogu do rozstrzygnięcia. Jezus wszystkich swoich uczniów chce mieć po swojej prawej i lewej stronie i dla Jezusa było pewne, że tak się stanie. Jednocześnie zapowiedział, że aby zasiąść z Nim w jego królestwie będą też musieli wiele wycierpieć. Jezus przepowiedział im, że będą pić ten sam kielich cierpienia.

W Dziejach Apostolskich św. Łukasz pisze, że Herod zaczął prześladować niektórych członków Kościoła. Ściął mieczem Jakuba, brata Jana”. A później uwięził także Piotra, którego później z więzienia uwolnił w sposób cudowny anioł, który do niego przyszedł. Jakuba stracono około roku 44.

W średniowieczu powstała legenda, w której opowiadano, że św. Jakub po zesłaniu Ducha Świętego udał się do Hiszpanii i pracował tam kilka lat i dopiero później powrócił do Ziemi Świętej. Według tej legendy tam też zostało przewiezione i ukryte jego ciało zaraz po jego śmierci. Według tradycji jednak relikwie św. Jakuba miały być sprowadzone do Hiszpanii dopiero w VII wieku, później jednak te relikwie zaginęły i w cudowny sposób odnalezione zostały otoczone kultem w IX wieku. Od razu miejsce odnalezienia relikwii Św. Jakuba stało się celem pielgrzymek z całej Europy i zaczęło się rozwijać miasto. Św. Jakub stał się pierwszym patronem Hiszpanii i Portugalii. Jego atrybutami są nie tylko miecz, symbolizujący jego śmierć, ale też bukłak, kij pielgrzyma i muszla, które nawiązują do jego rzeczywistych czy legendarnych wędrówek.

Prośmy Pana Boga o łaskę wiary i przekonania, że to umieranie dla Niego ma sens, żebyśmy potrafili z Jego pomocą znosić wszystkie przeciwności życiowe, cierpienia, zniechęcenie, niedostatek, osamotnienie, aby w tej naszej pielgrzymce życiowej Pan Jezus nam zawsze towarzyszył jako Dobry Pasterz.

o. Wiesław Jonczyk SJ